

som Brorsen havde ment. Naar man kunde staa Krisetidens mange Vanskeligheder igennem uden Forøgelse af Statsgælden, maatte man siges at være sluppet naadigt, og der var næppe ret mange Stater, hvor de finansielle Forhold var roligere eller bedre end her. Han vilde derfor give Regeringen den Anerkendelse, at den havde ført en Finanspolitik, der ikke blot var besindig, men ogsaa forstaaende over for Tidens Vanskeligheder. — De økonomiske Forhold Verden over var nu saadan, at de gav Jordbund for desperate Krav og yderliggaaende Meninger om Statens Styrelse. Hvis Folkestyret skulde kunne klare denne Situation, maatte der vises Forhandlingsvilje og Forstaaelse over for anderledes tænkende, og det sidste Aars Politik vedrørende de erhvervsøkonomiske Forhold havde ogsaa staaet i Forhandlingens Tegn. En fortsat Kriselovgivning var fra alle Sider erkendt som nødvendig; men naar Christmas Møller havde ønsket Landbokommisionens Forslag gennemført snarst, maatte det erindres, at der ikke var Enighed mellem Partierne uden med et vist Forbehold, og at det var en Forudsætning, at Rentesaenkningen skulde føres til Bunds. De Radikale kunde ikke gaa med til en Politik, hvorefter Priserne skulde op for baade Korn og Fødevarer, medens Renten ikke maatte røres. At anvende Kronepolitikken til prisfordyrende Formaal kunde formentlig ikke ske, uden at det vilde give Bagslag. — Niels Frederiksen endte sin Tale med nogle Betragtninger om Faren for det moderne Landbrug ved den ubegrænsede Belaaningsret og om Ønskeligheden af at føre Statens Indsats i Marskegnene videre gennem systematiske Opkøb af Jord og Iværksættelse af en Række Arbejder, der maatte betragtes som Kulturarbejder og bedømmes paa langt Sigt.

Retsforbundet (Ordfører: *Axel Dam*) kunde ikke betragte Finanslovforslaget i den bebudede »barberede« Skikkelse som Udtryk for, at man vilde »begrænse Statens Opgaver til dem, den kan magte, og som den har et naturligt Kald til at løse«, men Partiet saa i Spareforanstaltningerne kun »et Udtryk for at indvinde det mest mulige til at øse ud til Krisehjælp til de nuværende Indehavere af de betrængte Erhverv« — thi Erhvervene selv vilde ikke blive hjulpet ind i sunde Tilstande ved gennem Gave eller Laan endnu en Tid at opret-holde Forrentningen af de overkapitaliserede Prioriteter. Retsforbundet var nu den eneste Hævder af de liberale Ideer, men fordi Halvliberalismen var væltet over Ende af den socialdemokratiske Strømning i Retning af mere og mere Planøkonomi og Statsregulering, var der saa meget mindre Grund for Retsforbundet til at opgive den Linie, paa hvilken det kæmper: »Frihed mod Tvang, naturlig Tilpasning mod Tvangsregulering, Frihandel mod Told og Importregulering